

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.359/2018/15.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2019. április 16. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés büntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2018. április 5. napján kihirdetett **8.B.82/2018/14.** számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által 2017. augusztus 19. napjától 2017. augusztus 30. napjáig és 2018. február 7. napjától 2018. április 5. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt tekinti beszámítottnak.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli továbbá a vádlott által 2018. április 6. napján előzetes fogvatartásban töltött időt.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizesse meg a másodfokú eljárás során felmerült összesen 20.000,- (húszezer) forint bűnügyi költséget.

Megállapítja, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye: [bv intézet neve]
A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Szolnoki Törvényszék fenti számú ítéletével a 2017. augusztus 19. napjától 2017. augusztus 30. napjáig előzetes fogvatartásban volt, majd 2018. február 7. napjától ismételten előzetes fogvatartásban lévő vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettében [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat]. Ezért a vádlottat, mint visszaesőt három év hat hónap szabadságvesztésre és négy év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani és megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2017. augusztus 19. napjától 2017. augusztus 30. napjáig és 2018. február 7. napjától az ítélethozatalig előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat 206.538,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést egyezően a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A védő az írásban előterjesztett fellebbezés indokolásában és a fellebbezési nyilvános ülésen perbeszédében fellebbezését változatlanul fenntartva, a vádlott személyi körülményeinek nyomatékos enyhítő körülményként történő értékelését és így a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés jelentős enyhítését indítványozta.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.54/2018/6-II. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Az elsőfokú bíróság eljárásával kapcsolatban kifogásolta, hogy bizonyítékként értékelte az OMSZ mentési dokumentációs lapon található sértetti nyilatkozatot, holott a törvényes figyelmeztetéseket a dokumentum nem tartalmazta és tekintve, hogy a vádlott apja mentességi jogával élve az eljárás során a vallomást megtagadta, az 1998. évi XIX. törvény 78. § (4) bekezdése alapján indítványozta ezen bizonyíték kirekesztését.

Ezen túlmenően a tényállás és a bűnösségi körülmények kiegészítése mellett az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A kiszabott büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezések nem alaposak, a fellebbviteli főügyészség átiratában írtak részben helytállóak.

A Szegedi Ítéltábla a 2018. július 1. napjától hatályos, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban: Be.) 868. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján a másodfokú felülbírálatkor hatályban lévő törvény szerint járt el. A hivatkozott törvényi rendelkezés szerint a Be. 868-876. §-ában meghatározott eltérésekkel a hatálybalépéskor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell a Be. rendelkezéseit.

A Be. 870. § (1) bekezdése alapján az e törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza.

Jelen ügyben még 2018. július 1. napját megelőzően, az 1978. évi XIX. törvény alapján, a vádlott javára, a kiszabott büntetés enyhítése érdekében került sor a fellebbezések bejelentésére, így az ítéltábla a hivatkozott törvényhelyek okán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárásakor hatályban volt, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény rendelkezéseinek megfelelően, perrendszerűen folytatta le a bizonyítási eljárást.

Nem osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, hogy a bizonyítékok köréből indokolt kirekeszteni az OMSZ mentési dokumentáció azon részét, amely a sértetti nyilatkozatot tartalmazta.

Az 1998. évi XIX. törvény 168. § (1) bekezdésében részletezettek szerint a nyomozó hatóság jegyzőkönyv helyett jelentést készíthet az általa végzett nyomozási cselekményekről, de a gyanúsított, tanúk kihallgatásáról, szembesítésről jelentés nem készíthető. Ebből következően viszont csak a nyomozó hatóság tagja által készített, sértetti nyilatkozatot tartalmazó jelentést nem lehet okirati bizonyítékként értékelni. Az OMSZ tagja nem minősül nyomozó hatóság tagjának, ezért az általa készített feljegyzés az ítéltábla álláspontja szerint bizonyítékként aggálytalanul

figyelembe vehető.

Tévedett viszont az elsőfokú bíróság, amikor ítéletének indokolásában a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket és korábbi büntetéseire vonatkozó adatokat a tényállás részének tekintette.

Az eljárásakor hatályban volt 1998. évi XIX. törvény 258. § (3) bekezdés a), b) és c) pontjában foglaltak szerint az ítélet indokolásának tartalmaznia kell a vádra történő utalást, majd a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket, a korábbi büntetéseire vonatkozó adatokat és csak ezt követi a bíróság által megállapított tényállás.

Az időközben hatályba lépett Be. 561. § (3) bekezdés a), b) és c) pontja az ügydöntő határozat indokolásával kapcsolatban a korábbi törvénnyel megegyezően rendelkezik. Ezért a másodfokú bíróság a vádlott személyi körülményeit és büntetett előéleti adatait mellőzte az elsőfokú ítélet tényállásából és az indokolás részének tekintette.

A Szegedi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által felhívott büntetett előéleti adatokon túlmenően megállapította, hogy a vádlottat a Jászberényi Járásbíróság a 2015. február 16. napján kelt és jogerőre emelkedett 8.Fk.442/2013/12. számú ítéletével lopás vétsége miatt tíz hónap, végrehajtásában egy évi próbaidőre felfüggesztett fiatakorúak fogházára ítélte. A próbaidő 2016. február 15. napjáig tartott.

Ez a kiegészítés azért szükséges, mert így van ténybeli alapja annak, hogy a vádlott a visszaesői minőséget megalapozón túl is büntetett előéletű, mely megállapításnak a büntetés kiszabása körében van jelentősége.

A vádlott személyi körülményei tekintetében kiegészítette az ítélet indokolását azzal, hogy a vádlott kiegyensúlyozatlan pszichés állapota, érzelmi labilitása és személyiségének differenciálatlansága közrejátszott a cselekmény elkövetésében.

Ez a kiegészítés pedig azért szükséges, mert az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértői vélemény ezen ténymegállapításait elmulasztotta rögzíteni, holott ennek a ténynek is jelentősége van a büntetés kiszabása körében.

Az elsőfokú bíróság az ügy lényegét illetően megalapozott tényállást állapított meg, melyet a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján az alábbiak szerint kiegészítette, illetve helyesbítette:

Mellőzte a tényállásból annak megállapítását, hogy a sértett a cselekmény elkövetésének időpontjában erősen ittas állapotban volt. Kétségtelen, hogy alkoholt fogyasztott és ettől ittas állapotba is került, de az ittasság mérve tekintetében semmilyen konkrét adat nem állt rendelkezésre.

Ezen túlmenően az ítélet tényállási részébe emeli az ítéltábla az indokolás 4. oldal első és harmadik bekezdését, mert a vádlott megbánó magatartását és a sértett megbocsátását az elsőfokú bíróság enyhítő körülményként értékelte, ezért ezt a tényállásban kellett volna rögzíteni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása hiánytalan és megalapozott, melyet a másodfokú bíróság határozatának alapjául elfogadott.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes mérlegelése útján megállapított tényállásból helyesen vont le következtetést a vádlott büntetőjogi felelősségének kérdésében.

A vádlott által elkövetett bűncselekményt az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően minősítette és a 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatban írtak alapján a testi sértésre irányuló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra, a tárgyi (objektív) és az alanyi (szubjektív) tényezőkből helyesen következtetett arra, hogy a cselekmény elkövetéséhez használt eszközre - a 7,5 cm-es pengehosszúságú késre -, a sérülés helyére és az elkövetés körülményeire tekintettel kétség kívül megállapítható, hogy a vádlott a testi sértést egyenes szándékkal - Btk. 7. § 1. fordulat - követte el, míg az életveszélyes sérülés bekövetkezte tekintetében a gondatlanság enyhébb formája, a negligencia terheli.

A vádlott az életveszélyes eredmény lehetőségét azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet és körültekintést elmulasztotta. A vádlott enyhe fokú értelmi fogyatékos, stresszhelyzetben indulat vezérelt, viselkedése meggondolatlaná válik, a felismerésnek megfelelő magatartás tanúsításában enyhe fokban korlátozott. Mivel a bekövetkezett eredmény tekintetében a vádlott a gondatlanság enyhébb formája, a negligencia terhelte (Btk. 8. § 2. fordulat). Így helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy felelőssége az eredmény tekintetében a Btk. 9. §-a alapján megállapítható.

A büntetés kiszabása során az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülményeket a másodfokú bíróság akként helyesbítette, hogy a súlyosító körülmények köréből a büntetett előéletet mellőzte, mert helyesen a visszaesést megalapozón túli büntetettség minősül súlyosító körülményként és helyesen azt kell súlyosító körülménynek tekinteni, hogy a vádlott közeli hozzátartozója sérelmére követte el a bűncselekményt.

Az enyhítő körülmények körét kiegészítette az ítélőtábla a vádlott fiatal felnőtt életkorával, a viszonylag rövid gyógytartammal és azzal, hogy a minősítést megalapozó eredményre a vádlottnak gondatlansága, annak is csak enyhébb formája terjedt ki.

Az így helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel az elsőfokú bíróság a büntetési célok elérése érdekében arányos és szükséges, de egyben elégséges büntetést szabott ki a vádlottal szemben. E körben az elsőfokú bíróság nyomatékosan értékelte a védelem által is hivatkozott személyi és egyéb, a vádlott javára értékelhető körülményeket, így az ítélőtábla a kiszabott büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezéseket nem ítélte alaposnak.

Észlelte az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körébe - bár alkalmazta - elmulasztott hivatkozni a Btk. 80. § (1) bekezdésére, a Btk. 61. § (1) bekezdésére és a 62. § (1) bekezdésére, ezért azt pótolta.

A fent kifejtettekre tekintettel az ítélőtábla a bejelentett fellebbezéseket nem ítélte alaposnak, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság a beszámítás végső időpontját elmulasztotta megjelölni, ezért ezeket pótolta.

A vádlott az elsőfokú ítélet kihirdetését követően még egy napig, 2018. április 6. napjáig volt előzetes fogvatartásban, ezért a másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe ezt is beszámította.

A fellebbezési eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 613. § (1) és (2) bekezdésén alapult.

A másodfokú bíróság a vádlott tényleges tartózkodási helyét a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja alapján megállapította, figyelemmel a Be. 184. § (2) bekezdés f) pontjára és a Be. 10. § (1) bekezdés 15. pontjára is.

A végzés ellen a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2019. április 16.

dr. Joó Attila s. k.
a tanács elnöke

. Katona Dorottya s. k.
előadó bíró

. Kiss Dániel s. k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.359/2018/15. számú végzése és a Szolnoki Törvényszék 8.B.82/2018/14. számú ítélete a jelen végzés folytán jogerős.

A jogerőre emelkedés időpontja: 2019. április 16.

Szeged, 2019. április 16.

dr. Joó Attila s. k.
a tanács elnöke